

NEDĚLE – DEN PÁNĚ

Prožívání dne Páně patří k základním prvkům křesťanského života. Křesťanské rozdělení času na dny všední a sváteční také utvářelo křesťanskou evropskou kulturu a stalo se pro ni darem. Považujeme to v našem prostředí až příliš za samozřejmost a málo vnímáme, jak se nám den Páně pomalu vytrácí.

Český název NEDĚLE ukazuje hlavně na 7. biblický den Božského odpočinku, čas posvátný, čas radosti a volného času. Má rozměr ryze náboženský a sociální. Odráží se v něm základní přikázání lásky k Bohu a k bližnímu. Jestliže je člověk celý týden zaujat prací pro svou obživu, může slábnout vztah k Bohu, na kterého, jak říká, nemá čas.

Proto je zde Boží přikázání, které není jen povinností a omezením, ale praktickou pomocí pro člověka, aby se zastavil, aby si odpočinul, aby znovu v klidu, pohlédl na svého Boha a utužil s ním vztah. Jsme náchylní lehce něčemu propadnout, stát se na něčem nezdravě závislí. A to se může stát i v případě práce. Nemá to nic společného s podporou lenochů nebo s pohrdáním některou prací. Ale jestliže člověk nezná nic jiného než práci, jestliže nikdy neoblékne také sváteční šaty, nemá čas na své blízké, nepovznese svou mysl k nebi, jeho život ztrácí jeden důležitý rozměr, smysl a nadhled, všechno bude stále obtížnější a šedivější.

Ruský název dne Páně VOSKRESENIJE ukazuje na den Kristův, den zmrtvýchvstání a den, se zmrtvýchvstalý znovu ucedníkům přednostně zjevoval. V Zjevení sv. Jana (Zj 1, 10) je to potvrzeno i biblicky, když Jan popisuje, že měl vidění v den Páně. Tak se nazývala židovská sobota, ale křesťané začali slavit den Páně první den po sobotě, a tak se začali odlišovat od Židů. Teprve od začátku 4. století, když se křesťanům dostalo obecného uznání v Římské říši, mohla se podle výnosu císaře Konstantina z 3. března 321 začít neděle slavit ve společnosti obecně.

Německý název dne Páně SONNTAG křesťanům také ukazuje na Krista. Není to jen přežitek z pohanské doby jako den slunce v řecko-římském planetárním týdnu, ale tím sluncem je míněn Kristus, který je pro křesťany Slunce spravedlnosti (Mal 3, 20). Vycházející slunce o dni Páně vždy připomínalo Kristova vzkříšení a kosmický rozměr této události křesťanský starověk i středověk vyjadřoval orientací staveb, kostelů a oltářů k východu, stejně jako při křesťanských pohřbech nasměrováním zemřelých tak, aby byli natočeni k východu.

Apsidy a presbytáře starých kostelů mívaly uprostřed okno, popřípadě ještě jiná okna na jižní straně, aby nedělní shromáždění ráno a během dopoledne mělo vycházející slunce stále před očima. Teprve v barokní době byla tato okna často zakryta stavbou monumentálního oltáře.

Avšak místo, kde slunce vychází, se v jednotlivých ročních obdobích posouvá a proto orientace jednotlivých staveb k vycházejícímu slunci obvykle odpovídá době slavení svátku patrona kostela.

Neděle je dnem společenství. Společně se k bohoslužbám schází farní rodina. Slavení neděle má také podpořit společenství rodiny. Rodina by alespoň v neděli měla být spolu, shromážděná u jednoho stolu, který vytváří rodinný střed. Kde už se ani v neděli nesedí u jednoho stolu, tam se už rodinné společenství jistě rozpadá. Návštěvy příbuzných, setkání přátel, návštěvy nemocných to mají ještě rozšířit. Jsme tvoření pro společenství, druhé lidi potřebujeme, – v den Páně tuto Boží starostlivost jako velký dar také máme prožít.

Je ještě jeden rozměr dne Páně a to je rozměr eschatologický. Den první a zároveň osmý, zaměřený na budoucnost, proto staré křesťanské křtitelny bývají sedmiboké. Jendou, až pomine tento svět prostoru a času a bude nové nebe a nová země, bude jenom den Páně. Všechno bude patřit Pánu a bude to život s ním. Věčnost však začíná „dnes“. Jen to, co tady začneme, pak bude moci pokračovat. Měli to být věčnost s Bohem, musí tady začít čas s Bohem, a den Páně je pro to základ. Těšit se na věčnost znamená těšit se teď na neděli.

Synoda ve Würzburgu pro současnou dobu zdůrazňuje: Neděle je nezadatelná jako svátek křesťanské obce, jako den slavení eucharistie a jako den křesťanského očekávání a naděje; nelze ji vyměnit za jiné dny týdne. Jako její zvláštní funkce jsou zmíněny: posílení ve víře, uschopnění k bohoslužbě a ke službě v tomto světě, osvobození od rozmanitých tlaků života v industriální masové společnosti, ochrana před ztotočněním a izolací světem práce. Proto křesťané hájí neděli jako den slavení a klidu – je důležitá nejen pro církev, ale pro celou společnost.

(Z časopisu Milujte se! 11/2009)

NEDĚLE VYŽADUJE I ODVAHU

Jedni manželé nedaleko Blanska vyprávějí svoji zkušenost se slavením neděle.

Bylo to někdy na konci sedmdesátých let minulého století. Když se jako mladí vzali, chtěli si také postavit nový dům, a jak se to tehdy jediné dalo udělat, aby to finančně utáhli, tedy svépomocí ve volném čase mimo zaměstnání s pomocí rodiny a přátel. Protože byli opravdově věřící, než se dali do práce, řekli si dvě zásady: „Nikdy nebudeme dělat v neděli a nebudeme dávat žádné úplatky.“ S tímto rozhodnutím tedy začali. Koupili stavební místo, a teď bylo potřeba vybagrovat sklepy. Muž pracoval v podniku, kde měli

stroj, který jim to mohl udělat, tak šel požádat do kanceláře. Právě však byla naftová krize, a protože nedal žádný úplatek, tak mu řekli, co měli nařízeno. Že soukromníkům žádné práce dělat nesmí. Vypadalo to beznadějně. Zatímco čekali, přišli sousedé, kteří již stavěli dávno, s prosbou o půjčení cihel, které byly v té době na příděl. Říkali: „My nemůžeme pokračovat, protože nám cihly došly a právě nejsou k dostání, vám zatím tady leží, protože ještě nemáte vybagrováno, kdybyste nám je zatím půjčili, nám to pomůže, a až bude příděl, tak vám je vrátíme.“ Nebyli z toho dvakrát nadšeni. Bagrování je v nedohlednu, cihly půjčí a se stavěním bude pomalu konec. Pak ale mladá paní uvažovala: „potřebujeme, aby nám někdo pomohl. Možná musíme napřed my někomu pomoci.“ A tak trochu s těžkým srdcem začali stavbu s tím, že půjčili cihly, které už měli ručně nanošené na nepřístupném místě blízko plánovaného výkopu. Pak se pomalu začala situace měnit. Muže si v práci pozvali do kanceláře: „Vy jste tady před časem žádal o vybagrování? Podnik by teď potřeboval nějakou zeminu na terénní úpravy, bylo by pro nás výhodné, kdybychom si mohli narýpat na té vaší stavbě, a měli byste to i zadarmo.“ Skutečně, podnik jim vybagroval sklepy, sousedé vrátili cihly, a oni se dali do stavby. Opravdu nikdy nedělali v neděli, to se tam jen odpoledne chodili dívat a plánovat, aby se do toho zas v pondělí po práci mohli vrhnout. Opravdu nikomu nedali úplatek a dokončili dům dříve, než jejich sousedé, kteří začali o hodně dřív a dělali hlavně o nedělích.... Byla to pro ně životní zkušenost, že Bůh člověka neopustí, když mu chce být věrný, ale člověk musí být připraven na to, že to první, co po takovém rozhodnutí přijde, bude zkouška. Jestli vydrží a bude ochoten pro to něco obětovat, pak teprve udělá tu velkou zkušenost, že Bůh je s ním.

(Z časopisu Milujte se! 11/2009)

VARHANÍCI A REGENCHORI PŘI KOSTELE SV. JIŘÍ V ČERMNÉ – DOLNÍ ČERMNÉ (1. ČÁST)

Funkci varhaníků a regenschori při kostelech vykonávali v minulých staletích zpravidla učitelé nebo nadučitelé z farních škol. Ti při všeobecném vzdělávání na učitelských lyceech byli vzděláváni i v hudební výchově. Ta se samozřejmě patřila do osnov tehdejších vzdělávacích učitelských ústavů. Tito kantorů znali noty, hru na varhany a byli i vyučení dirigenti. Jako učitelé byli nositeli vzdělanosti a jako regenschori byli nositeli kulturnosti a hudebnosti v místech kde působili. Velmi přispívali k větší oslavě bohoslužeb a povznesení kulturnosti a vzdělanosti českého národa. Upevňovali český jazyk a vlastenectví proti rozpínavosti německví.

Nebylo lehké vysledovat časový sled varhaníků a regenschori při našem farním kostele, když písemných pramenů o nich je poskrovnu. Pátral jsem ve farní i obecní kronice, ale i tam nebylo mnoho záznamů. Trochu mi pomohly záznamy o škole a učitelích. U některých byla jen zmínka, že učitel byl také regenschorim a varhaníkem. Tyto dvě funkce na kůru byly dříve zpravidla spojeny. Pomohla mi také paní Jana Dytrichová, která mi předala potřebné informace od pana MUDr. Cyrila Marka z Rychnova nad Kněžnou, jehož rod pocházel z Čermné. (Děkuji jim.) Z tohoto rodu vzešlo několik generací kapelníků, varhaníků a regenschori, nejen v Čermné. A tak zde je sestaven skromný sled našich varhaníků a regenschori z písemných záznamů, z informací a poznatků varhaníků, kteří zde hráli na varhany a ze vzpomínek pamětníků. Tento sled si však nečiní nárok na úplnost a neomylnost.

Od počátku historie Čermné (první písemná zmínka je z roku 1304) a farního kostela, jehož původní zasvěcení není známo, o němž je první zmínka až v roce 1350 (v soupisu far biskupství Litomyšl je při kostele uváděn kněz Jan), není žádných zápisů o působení kněží, natož pak varhaníků a regenschori. V době zmatků husitských válek byli katolickí kněží z Čermné vyhnáni a kostel i faru obsadili utrakvističtí kněží, kteří drželi farnost až do bitvy na Bílé hoře v roce 1620. Ani v následujících několika letech však nejsou žádné písemné zprávy o fungování farnosti. Až první zmínka o prvním katolickém faráři v naší farnosti je z roku 1626 - 1634. Jímž je jakýsi kněz Bartoloměj Renner. O regenschorích a varhanících při kostele nikde ani zmínka až do počátku 18. století.

Za faráře Bernarda Romedia Fontána, který přišel na čermenskou faru z kláštera Kladruby, je jako kantor v roce 1742 poprvé uváděn **Josef Marek**, usedlý na čp. 14. V záznamu jako učitel je uveden i jako ludirektor, tj. znalý hudby. Více o něm není známo. Neví se ani, zda-li byl či nebyl předkem Jana Marka a později i Josefa Marka, ač letopočty by tomu odpovídaly. Chybí však písemné záznamy.

V roce 1752 přišel do Čermné z Jamného učitel **Jan Bednář**. Zdejší farář Marek Josef Antonín Jankovský jej téhož roku jmenoval rektorem farní školy a současně i ludirectorem při kostele sv. Jiří. V Čermné se oženil s Kateřinou Jansovou. Od Martina Cejnara koupil v roce 1759 chalupu čp. 2, která stávala v zahradě za čp. 226 - DPS. V chalupě nejen bydlel, ale i vyučoval zdejší děti. Poněvadž při chalupě bylo pole, měl k učitelování předepsáno vrchnost 13 dnů pěší roboty ročně. Na dávkách byl povinován 1 vejce a 1 krejcar od koledy faře. Za provoz kostelní hudby dostával 21 krejcarů, za stolu od pohřbů 14 zlatých ročně. Další dávky od obce příslušely z učitelování. Údaje jsou převzaty ze školní fassé, z níž údaje zaznamenal pan Jan Šilar.

V roce 1795 za faráře Františka Schwenka z rozhodnutí hradecké konzistoře dostává Jan Bednář učitelského spomocníka **Jana Marka**, který se usadil v chalupě čp. 3 (chalupa stála na místě Chvátalova domu). Narodil se v roce 1774. Jan Bednář jej vyučil varhaníkem. Kantor Marek působil ve škole a také při kostele jako varhaník až do roku 1843. Zemřel ve svých 71 letech v roce 1845. Svou pílí, přirozeným talentem a jistě také doplněným odborným vzděláním působil od roku 1814 v Čermné již jako nadučitel.

V roce 1845 je zmiňován v Čermné učitel **František Mareš** jako varhaník Téhož roku 26. června jmenovala hradecká konzistoře od katolické školy učitelem v Čermné, po zemřelém Janu Markovi, **Josefa Kvapila**, který byl také jmenován regenschorim. Ten však v roce 1857 zemřel ve věku 43 let.

V roce 1858 byl jako řídící učitel poslán do farní pětitřídní školy **Antonín Pecivál** ze školy z Dolní Dobrouče. Narodil se 10. února 1825 ve Skořenicích. Do Čermné přišel ve svých 33 letech se svou manželkou Matyldou (* 1838, † 1923). Zde si v roce 1887 koupili domek na náměstí čp. 6 (zbouráno) a zde se mu narodili i dva synové Cyril a Rudolf. Mimo funkci řídícího učitele byl pověřen i funkcí obecního písaře a varhaníka a regenschoriho kostelního kůru, a to za faráře Josefa Tupce. Dne 19. června 1892 mu bylo uděleno městysem Čermná čestné občanství za odpovědné dlouholeté působení a vzdělávání na zdejší škole a za funkci regenschoriho při farním kostele. Antonín Pecivál působil na škole a v kostele na kůru 34 let, od roku 1858 do roku 1892. Zemřel v Čermné 23. 8. 1914, je pochován na zdejší hřbitově. Jeho hrob již není znám, jeho přemístěný pomník je u zdi schodiště na kůru.

Asi od roku 1864 byl varhaníkem **Josef Marek** z čp. 216, okolo roku 1885 byl jmenován i regenschorim. Narodil se 30. října 1838 v Čermné. Byl rolník a vyučený bednář. Vzdělaný byl i hudebně. Byl nejprve varhaníkem a později řídil čermenský kostelní sbor na kůru kostela. Také byl kapelníkem zdejší dechové hudby. Se svou ženou Ludmilou (* 5. 5. 1862, † 19. 6. 1944) měl 9 dětí. Syn Vojtěch padl v I. světové válce. Dvojčata dcery Růžena (byla hospodyní u bratra Josefa – faráře) a Otýlie. Syn Josef

(* 24. 9. 1887, † 10. 10. 1960) byl děkanem v Českých Heřmanicích. Dále se narodily dcery, **Anna** (* 1896), poté Marie. Narodila se ještě dvojčata, která zemřela krátce po porodu. Poslední byl syn Cyril (* 1904, † 2004) byl kapelníkem, hudebníkem, varhaníkem a dirigentem. Po Josefu Markovi dodnes zůstaly na kruchtě čermenského kostela krasopisně opsané noty latinských mší, jejichž desky umělecky ornamentálně vyzdobil. Josef Marek zemřel 14. října 1932, pochován je na čermenském hřbitově v hrobě č. 340.

Ještě za života otce Josefa byl syn **Cyril Marek**, narozený 17. února 1904, varhaníkem na kůru kostela v Čermné v letech 1926 - 1936 a také ředitelem kůru a pátým kapelníkem dechové hudby v Čermné. Cyrila od mládí nejprve hudebně vzdělával jeho otec Josef Marek. Cyril poté 30. června 1926 s prospěchem „velmi dobrým“ získal Osvědčení z 20 měsíčního varhanického kursu Obecné jednoty Cyrilské v Praze pro funkci varhaníka a ředitele kůru. Osvědčení je podepsáno skladatelem duchovní hudby Vojtěchem Říhovským. Dne 28. června 1928 získal Osvědčení učitelství způsobilosti na státní konzervatoři v Praze, oddělení hudebně-pedagogické, kde mu bylo uděleno absolutorium pro hru na varhany, hudební pedagogiku a zřízení a vedení hudební školy. V roce 1934 se Cyril v Čermné oženil s Marií Matyášovou, (*1909, † 1986), která byla kuchařkou na čermenské faře u svého strýce, faráře P. Jana Suchomela (pocházel z Lukavice). Ještě v roce 1935 se manželům v Čermné narodila dcera Marie, která byla v Otrokovicích učitelkou a katechetkou. V roce 1936 se rodina odstěhovala do Horní Rovně, kde byl Cyril Marek učitelem hudby, varhaníkem a kapelníkem. Zde se jim narodily další děti. Cyril narozen v roce 1938 je lékařem a byl primářem chirurgie v nemocnici v Jaroměři, hraje též na varhany. V roce 1940 se narodila poslední dcera Stanislava, která vystudovala AMU v Praze a stala se pěvkyní. V roce 1944 se rodina přestěhovala do Rychnova n. Kn., kde otec Cyril působil jako ředitel hudební školy a vyučoval hru na klavír, harmoniku, strunné a dechové nástroje. Dále působil jako kapelník až do roku 1955. Poté coby věřící byl komunistickému režimu nepohodlný a musel pracovat v dělnické profesi v textilce. Odpoledne a po večerech učil v hudebních kurzech při Domě osvěty. Jako kapelník a varhaník v kostele sv. Havla a sv. Trojice působil od roku 1944 až do odchodu do důchodu v roce 1979. Zemřel v roce 2004 a je pochován na hřbitově v Rychnově nad Kněžnou.

Dlouholetou a obětavou varhanicí zdejšího kůru byla slečna **Anna Marková**, narozená 23. prosince 1896. Byla dcerou zdejšího varhaníka a regenschoriho Josefa Marka a sestrou Cyrila Marka. Annu hudebně vzdělal její otec již od jejího mladého věku. Asi od roku 1910 hrála již v kostele na varhany. Měla dobře vycvičený zpěvný hlas. Dokázala čistě zazpívat part od basu po soprán. Na kůru po sobě zanechala mnoho opisů not a partů latinských mší, nešpor, pohřebních písní, mariánských a jiných písňových vložek. Mimo hru na varhany obdělávala po otci malé pole. Starší pamětníci si ji pamatují jak jezdívala s kravkou na pole a louku. Bydlela v chalupě po otci v čp. 216. Za jejího obětavého působení jako velmi dobré varhanice byl dirigentem kostelního sboru nejprve pan Valentin Kunert z čp. 300 a poté pan Jan Hampel z čp. 144, který do té doby hrál na kruchtě I. housle. Varhanám byla slečna Anna věrná, takřka do smrti, do poloviny roku 1969. Celoživotní obětavou službou Pánu Bohu a studenému farnímu kostelu měla prsty na rukou zkrivené revmatismem. Na varhany hrála takřka za „Zaplat' Pán Bůh!“ Zemřela 14. ledna 1970 a je pochována v rodinném hrobě č. 340, kde jsou pochováni rodiče a bratr P. Josef Marek.

V. Jansa

ZÁZRAČNÉ SVATÉ OBRAZY

Každý z nás o nich četl nebo slyšel. Ve světě jsou jich zaznamenány stovky. Nikdo nedokázal dosud vysvětlit, jak je možné, že při různých, zejména tragických událostech zobrazení světci krvácí, roní slzy, potí se, nebo se mění výraz, barva a podoba tváře. Tyto obrazy přečkaly bez poškození velké požáry a mnohým lidem navrátily zdraví. Nejedná se jen o staré úkazy, mnohé jsou zaznamenány také v posledních desetiletích 20. století.

Rovněž v České republice jich máme hodně. Jenom o nich nevíme a neznáme už jejich historii. Typické staré poutě a procesí k těmto posvátným artefaktům jsou nám povědomé jen z historických knih nebo z vyprávění hodně starých lidí.

Nedaleko nás, v Chrudimi, je například obraz sv. Salvátora (Spasitele) v chrámu Nanebevzetí Panny Marie, pocházející snad z doby Rudolfa II. Je známý tím, že po bodnutí dýkou krvácel a potil se, při různých událostech měnil podobu a uzdravoval. Známá je také Panna Maria Svatohorská v bazilice Nanebevzatí P. Marie na Svaté Hoře u Příbrami, Panna Maria Klatovská v kostele Narození P. Marie v Klatovech, Černá Madona Svatopolská v kostelíku Navštívení P. Marie v Přelouči, Panna Maria Pomocná v kostele Nejsvětější Trojice ve Fulneku, Panna Maria Růžencová v kostele Narození P. Marie ve Starém Bohumíně, jíž se poklonil a daroval zlaté korunky sám papež Jan Pavel II., Panna Maria Pomocná v poutním kostele Navštívení P. Marie ve Skokách u Žlutici, Panna Maria v kostele sv. Václava ve Staré Boleslavi (ne Paládium), starý obraz Panny Marie v klášteře sv. Máří Magdalény v Zahražanech - Mostu, který je uváděn jako mluvící a pohybující se (v roce 1421 zachránil pronásledované dívky před kacíři). To je jen malý výběr zázračných obrazů z těch nejznámějších.

Jeden z takových obrazů máme přímo ve svém okolí. Jedná se o Pannu Marii Ousteckou z děkanského kostela Nanebevzatí P. Marie v Ústí nad Orli. Je velmi starý, autor ani místo původu nejsou známy. Podle historických pramenů a ikonografického vyobrazení byl zřejmě namalován před rokem 1468. Na obraze je korunovaná Madona s dítětem, stojící na srpku měsíce a zeměkouli poseté růžemi. Ze čtyř stran ji obklopují andělé. Jeden z nich drží jablko, po kterém vztahuje ruku malý Ježíšek. Zobrazení odpovídá 12. kapitole knihy NZ Zjevení sv. apoštola Jana, kde se hovoří o ženě oděné sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.

Koncem 18. století byl deskový obraz značně poškozený, proto byl opraven místním malířem Janem Tauberem (autor mnoha proslavených ústeckých betlémů). Poslední úpravu obrazu provedl známý kyšpereký malíř Jan Umlauf v padesátých letech 19. století. V pamětním zápisu, který byl také roku 1723 uložen do opravené věže radnice se uvádí, že v roce 1620 horda uherských vojáků, vracející se z prohrané bitvy na Bílé

hoře, plnila a zapálila Ústí. Tehdy ústečtí občané v zoufalství utekli do kostela a prosili vroucně o pomoc Boha právě před obrazem Panny Marie. Při dobývání kostela byl obraz několikrát prostřelen. Avšak najednou se nad městem objevila v září Madona a vojáci se dali na útek směrem k České Třebové. Zázrakem zůstal zachován i zdejší kostel, kterému se plameny vyhybaly. O události svědčí také nápis nedaleko oltáře kostela z roku 1673: „Zázračné Panny obraz, který se nad měšťany vznášel a skrze Uhry raněn jest“. Událost zaznamenal rovněž historik Beckovský.

Již od roku 1620 se začaly na památku oné události konat slavné poutě, kam přicházeli lidé ze širokého okolí. Poutníci sem chodili rovněž v době častých morových nákaz, které sužovaly Čechy zejména po třicetileté válce. Slavné ústecké poutě se konaly ještě před druhou světovou válkou.

Je třeba připomenout, že legitimizace zázraků milostných obrazů nebo soch nebyla jednoduchou záležitostí. Podle ustanovení církevních orgánů musely být zázraky přísně vyšetřovány stanovenou komisí a až do doby jejího konečného verdiktu nesměla být socha nebo obraz veřejně uctívány.

(Podklady – internet), B. H.

JAN MARIA VIANNEY

Rok, který prožíváme, vyhlásil papež Benedikt XVI. rokem kněží. Patronem tohoto roku je francouzský světec, kněz, Jan Maria Vianey, nazývaný též podle místa svého působení „farář arský“.

Narodil se 8. května 1786 v rolnické rodině severozápadně od Lyonu v obci Dardilly. Dětství neměl nijak lehké, musel mnoho pracovat a do školy začal chodit až v 17 letech. Na zvládnutí školní látky však už bylo pozdě. Učení mu příliš nešlo. Ujal se ho tedy kněz Balley z lyonského předměstí. Vážil si Janovy neobyčejné zbožnosti. Všiml si ho již dávno, když se Jan při pasení dobytka modlival u mariánské sošky. Pater Balley jej připravil na studia, na druhý pokus a po horlivých přímluvách patera Balleye se podařilo chlapce dostat do semináře v Lyonu. Studoval velmi špatně. Studium i zkoušky byly prováděny v latině. Janovi byla umožněna výjimka a závěrečné zkoušky mohl absolvovat v rodném jazyce, tedy ve francouzštině. Díky své zbožnosti a také přímluvě generálního vikáře se dočkal 9. srpna roku 1815 kněžského svěcení.

Farář Balley, který jej na kněžství připravoval, Jana přijal jako kaplana v Ecully a dál ho vedl v odříkavém a ctnostném způsobu života. Jana záhy začalo vyhledávat stále větší množství lidí, aby se u něho vyzpovídalo. Po Balleyově smrti Jan velmi těžce vycházel s novým farářem, proto byl poslán biskupem do vesnice Ars, která leží 30 km severně od Lyonu, a v té době měla kolem 230 obyvatel.

V této farnosti zůstal Jan až do své smrti. Jeho začátky nebyly snadné. Vesnice byla známá svou bezbožností. Jan neoplýval velkou výřečností, jeho vystupování bylo velmi prosté a kázání neumělé. O to více se modlil, postil a výsledky se začaly ukazovat. Lidí v kostele přibývalo a u zpovědnice se začaly tvořit fronty, pod kazatelnou se tísnily zástupy. Nakonec sedával až 16 hodin denně ve zpovědnici a bojoval o záchranu lidských duší. K tomu boji jej Bůh vybavil citlivostí s schopností vidět do lidského nitra. V Arsu se mu podařilo vybudovat školu pro mladé dívky, kde se učili nejen číst a psát, ale také základní dovednosti potřebné k vedení domácnosti.

Farář arský žil po celou dobu svého života velmi skromně. Většinou toho co dostal, rozdal potřebným. Dnes je možné si v Arsu prohlédnout jeho světnici, která je velmi prostě zařízena.

Jan Maria Vianey zemřel ve věku 73 let. V roce 1925 byl papežem Piem XI. svatořečen a v roce 1929 prohlášen patronem všech farářů. Jeho osobnost byla umělecky ztvárněna v románu „Pod sluncem Satanovým“ francouzským spisovatelem Georgesem Bernanosem.

jr

BÝT ZANEPRÁZDNĚN...

Satan svolal celosvětové shromáždění démonů. Ve svém úvodním projevu řekl: „Nemůžeme lidem zabránit, aby chodily do kostela. Nemůžeme jim zabránit aby četli Bibli a znali pravdu. Nechejme je tedy, ať si chodí do kostela... Ale připravme je o čas, aby neměli kdy budovat svíztah k Ježíši Kristu. Zabraňte jí v tom, aby byli v kontaktu se svým Bohem a po celý den udržovali toto životní spojení“

„A jak to máme udělat?“ volali démoni.

„Snažte se, aby byli pořád zaneprázdňeni nedůležitými věcmi, a vymyslete si spousty možností, jak jim vzít čas,“ odpověděl ďábel.

„Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a vypůjčovali si peníze. A pak zase spláceli, spláceli.... Přesvědčte jejich ženy aby chodily do práce a trávily tam spoustu času, a jejich manžele, aby pracovali šest až sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin denně, aby si mohli dovolit žít prázdný život. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebudou už mít, kam by se mohli ze své práce vracet!“

Působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli onen tichý, nenápadný hlas. Zlákejte je na cestách neustále pouštěli rádio nebo magnetofon, aby měli doma neustále zapnuté televizory, DVD přehrávače a počítače, a dohlédněte na to, aby v každém obchodě restauraci neustále vyhrávala hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Bohem i jednoho s druhým.

Dejte jim Santa Clause, aby jste je odvedli od vysvětlování skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Dejte jim Velikonočního zajíčka, aby nemluvili o Jeho mrtvýchvstání a moci nad hříchem a smrtí.

Veďte je k tomu, aby ztratili zdravou míru i při odpočinku. Snažte se aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, na sportovní akce, hry koncerty a megashow.

Nechte je ať je jejich život naplněn věcmi (třeba i dobrými), aby neměli čas přemýšlet o Tom, komu za vše dobré vděčí. Tak budou na všechno sami a kvůli těmto dobrým věcem obětují své zdraví i rodinu.“

„To zabere! To bude fungovat! To je plán!“ volal celý sbor démonů.

Démoni se pustili horlivě do díla a snažili se, aby byli lidé stále více a více zaměstnáni a uspěchaní a neustále pobíhali sem a tam, aby měli málo času na to, co je opravdu důležité: na svého Boha a své rodiny. Aby neměli čas pochopit, že Pán Ježíš má moc změnit život. A až vůbec neměli čas to říct dál....

Uspěl ďábel? Posuďte sami

otištěno ve zpravodaji YMCA

ANKETA

1. Co Vám víra přinesla? V čem Vám pomohla?

2. Byla Vám víra někdy překážkou?

1. Víra mi opravdu pomohla. Bylo to v té nejtěžší chvíli, kdy mi vážně onemocněla dcera. Musím říci, že opravdu upřímná víra a modlitba růžence, přinesli nejen útěchu, ale i uzdravení mé dcery.

2. Vadí mi, že jsem nemohla mít svatbu v kostele, protože jsem si vzala rozvedeného muže. A nyní nemohu ke svátostem. Chybí mi, že nejsem přijata jak ostatní a velmi mě to omezuje.

(žena 31)

1. Já prosím každý den o Boží pomoc a ochranu. Každou těžkou situaci (zdravotní, pracovní) řeším s pomocí Boží. Dodává mi to sílu jak vše zvládnout. Pravdou však je, že když je mi opravdu nejhůř, jsem Bohu nejbližší.

2. Víra snad ne, ale určité katolické předpisy. Mnohokrát se ptám, zda to tak Bůh opravdu chce. Zvláště mě vytácejí některé Biskupské dopisy.

(žena 55)

1. Dodává mi klid. Pomáhá nám s manželkou překonávat životní problémy.

2. Dříve jsem nemohl studovat, vybrat si svobodně zaměstnání, ani se dostat na lepší pracovní pozici.

(muž 62)

1. Snad čím jsem starší, tak mám k Bohu blíž. Víra mi přináší klid a určitý nadhled nad dnešním chaotickým životem. Snažím se aby i moje děti našli správnou cestu k Bohu

2. Dřív ještě ve škole jsem se styděla za to že jsem věřící a chodím na náboženství.

(žena 40)

1. Myslím, že je rozdíl mezi vírou a katolickou, nebo jakýmkoli vyznáním, omezujícím naše svobodné rozhodování. Pomáhá mi přesvědčení, že největší chrám, který byl kdy vystavěn je člověk a Boží přítomnost v každém z nás...

2. Ne.

(žena 35)

1. Zdá se mi, že s pomocí víry se spousta problémů vyřeší sama a práce jde nějak líp.

2. Myslím, že ne. Možná ti dříve narození mohli mít problémy.

(muž 42)

1. Víra mi pomáhá neustále. I s manželem, pokud řešíme nějaké problémy, máme se kam obrátit. Hledáme ve víře útěchu. Pomáhá mi i při výchově dětí. Často si říkám „Pane Bože at' vše dobře zvládnou.“

2. Hlavně v pubertě. Mezi nevěřícími ve škole. Nějak na mě poznali, že jsem věřící a ptali se.

(žena 30)

J.M.

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MINISTRANTŮ VE VYSOKÉM MÝTĚ

Stalo se již dobrou tradicí, že se jednou za rok pořádá v jednom městě naší královéhradecké diecéze setkání určené pro kluky i holky, kteří pomáhají ve svých farnostech službou u oltáře. První setkání ministrantů se konalo v roce 2006 ve Skutči, o rok později ministranti podívali do Pardubic. V roce 2008 hostila ministrantské setkání farnost Ustí nad Orlicí. Velmi podařené bylo loňské víkendové setkání v Kutné Hoře. Tento rok přišla řada na Vysoké Mýto.

Také naši ministranti na této akci nemohli chybět. Celkem nás bylo 9 ministrantů, dva z Petrovic, dva z Verměřovic a šest z Dolní Čermné. Nasedli jsme do tří aut vydali se směrem k Vysokému Mýtu, které se během našeho pobytu proměnilo v Jeruzalém. Z kostela sv. Vavřince, kde setkání začínalo, se stal židovský chrám. Před vstupem do samotného města jsme každý museli zaplatit mýtné (ač ve Vysokém Mýtě, tak vysoké nebylo), a poté jsme již kráčeli chrámu, před kterým stál skutečný kamenný oltář, na kterém plápolal velký oheň. Poblíž stály stánky s obětími zvířaty. Poblíž se v ohradě pásli ovce, vedle nich stáli prodavači holubů. Tak nějak to asi vypadalo v dávných dobách

jeruzalémského chrámu. Ještě než nás vpustili do chrámu, byli ministranti rozděleni do několika skupin. Naše byla přiřazena ke skupině z farnosti Horního Jelení a Sádku u Poličky. V kostele se nám představil Kleofáš, uředník, kterého zmrtvýchvstalý Ježíš potkal na cestě do Emmauz. Vysvětlil nám, že během celého dopoledne budeme putovat Jeruzalémem a navštívíme místa spojená s Ježíšem. Po písni jsme se tedy vydali na cestu k různým stanovištím, kde naše skupina soutěžila s jinými ministranty a plnila nejrůznější úkoly.

Během našeho putování jsme měli možnost navštívit Getsemanskou zahradu, Večeřadlo, kde jsme viděli, jak probíhala židovská velikonoční večeře. U zdi nářků (zbytek hradební zdi) nám byl dán úkol napsat na papírek prosbu či modlitbu. Po splnění úkolů a navštívení všech stanovišť nás čekalo na místním náměstí jedno velké setkání. Kleofáš, který byl takovým naším průvodcem, nám představil svého kamaráda setníka Longina, který se setkal s Pánem Ježíšem a který se po svém obrácení stal lepším člověkem. Potom následoval přesun všech ministrantů včele s Longinem do nedalekého Knírova, který představoval biblickou vesnici Emmauz. Tam jsme částečně utmáceni došli, oblékli se do ministrantského oblečení a spolu s otcem biskupem Josefem byli přítomni slavení mše svaté. V závěru každý obdržel osvědčení poutníka o vykonané pouti do Jeruzaléma a my se vydali na cestu domů.

Myslím, že se setkání líbilo i našim ministrantům. Počasí bylo krásné a kde jinde by kluci mohli vidět pohromadě 280 ministrantů. Těším se, že se příští rok vydáme opět na cestu. Proslýchá se, že by další setkání ministrantů mělo být v Červeném Kostelci. Uvidíme, ale pokud Pán dá, určitě pojedeme zase.

Jr

AHOJ DĚTI!

V úterý začne poslední měsíc školního roku – červen, navíc právě jeho první den slavíte vy - děti svůj svátek. Jako malý dárek ke Dni dětí máte proto od Otazníčka květinové bludiště, protože kytičky ke svátku patří. Pomozte malému ptáčkovi najít tu jedinou správnou cestu ke studánce, aby se napil, protože má velkou žízeň. Celý obrázek si můžete vybarvit.

Určitě by dnes stálo za to si připomenout, co říká Pán Ježíš o vás dětech: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“ (Lk 18,16-17) Vaše postavení je zcela výjimečné. V mnohém můžete být vzorem pro dospělé – svou čistotou a upřímností, přetvářka tu nemá místo. Svým vztahem k rodičům – u tatínka hledáte radu a pomoc, u maminky zase lásku a pochopení. Stejně tak by dospělí neměli zapomínat na to, že nebeský Otec je vždy připraven pomoci a poradit nám a náruč Panny Marie je pro nás všechny stále široce otevřená. Zkrátka jste stálou připomínkou toho, že jsme po celý náš život Božími dětmi a máme na to myslet.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

V červnu si připomeneme svátek jednoho významného světce. Dnešní text se pokouší trochu přiblížit jeho život, i když není zcela jednoduchý. Chybějí v něm důležitá slova. A vaším úkolem právě bude ta klíčová slova správně doplnit a určit hledané jméno. Kdo si netroufá, použije nápořku, v níž jsou hledaná slova abecedně seřazena.

V poslední třetině měsíce června slavíme ----- tohoto světce. V Písmu svatém se dočteme o událostech, které předcházely jeho narození. Otec, kněz ----- sloužil právě v chrámě, když se mu zjevil anděl ----- a oznámil mu, že jeho manželka i přes své stáří porodí syna. Protože však pochyboval, až do narození dítěte zůstal ----- . Teprve, když se syn narodil a jeho jméno bylo napsáno na tabulce, uvolnila se otcí ústa a mohl zase mluvit. Naplněn Duchem svatým pronesl chvalozpěv, v němž prorocky mluvil o příchodu Spasitele a o svém synu, kterému je svěřen veliký úkol připravit mu cestu. I -----, matka slíbeného dítěte prožila neobvyklou událost, když ji navštívila Maria – matka Pána Ježíše. Došlo k nádhernému setkání dvou žen, ale také jejich ještě nenarozených dětí.

Evangelium popisuje další část světceva života takto: „Chlapec rostl a sílil na duchu; a žil na ----- až do dne, kdy vystoupil před Izrael.“ (Lk 1,80) Dále se dovídáme, že nosil oděv z ----- srsti, ----- pás kolem boků a potravou mu byly ----- a ----- divokých -----.

Když vystoupil na poušti a začal kázat a vyzývat k ----- a ke křtu na odpuštění hříchů, naplnila se slova proroka ----- . Navíc velmi důrazně připomínal, že za ním přichází někdo daleko silnější, jemuž není hoděn ani rozvázat řemínek ----- a že ten už nebude křtít jen -----, ale bude křtít ----- . Mnoho lidí přicházelo k řece -----, vyznávali své hříchy a nechávali se pokřtít. I sám Ježíš byl takto pokřtěn, i když tento křest nepotřeboval, ale mělo se naplnit vše, co žádal Bůh (Mt 3, 15).

V době, kdy už Ježíš zahájil svou veřejnou činnost, náš světec vybízel lidi, aby za ním šli. Svě poslání předchůdce splnil a současnou pozici nejlépe vyjádřil slovy: „On musí růst, já však se menšit.“ (Jan 3, 30)

Tento silný, spravedlivý a odvážný muž byl králem ----- vsazen do vězení, protože mu vytýkal, že není dovoleno, aby si vzal za manželku ženu svého bratra. Herodias využila příležitosti a lstí zapříčinila světcevu smrt.

Nápořka: Alžběta, Duchem svatým, Gabriel, Herodem, Izaiáš, Jordán, kobyly, kožený, med, narození, němý, obuvi, pokání, poušti, včel, velbloudí, vodou, Zachariáš

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka: 12 písmen tvořilo jméno Jan Nepomucký. V 7 souvětích se ukrývala tato slova: 1. Nanebevstoupení, 2. Ducha, 3. svatého, 4. Páně, 5. čtyřicet, 6. padesát, 7. seslání. Správně složeno – 40 dnů po Velikonocích Nanebevstoupení Páně, 50 dnů po Vel. Seslání Ducha svatého.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V červnu 2010 oslaví:**

85 let	paní Ludmila Nováková	z Petrovic č.7	76 let	paní Marta Cejnarová	z Dolní Čermné
84 let	paní Antonie Sklenářová	z Verměřovic	73 let	paní Marta Marková	z Petrovic
80 let	paní Jindřiška Bednářová	z Dolní Čermné	73 let	paní Miluška Náglová	z Dolní Čermné
80 let	pan Valentin Kunert	z Dolní Čermné	71 let	paní Růžena Prokopová	z Dolní Čermná
80 let	paní Zdeňka Motlová	z Dolní Čermné	70 let	paní Hedvika Špačková	z Horní Čermné
79 let	paní Zdeňka Müllerová	z Dolní Čermné	65 let	paní Růžena Maříková	z Verměřovic
78 let	paní Olga Vávrová	z Dolní Čermné	55 let	pan Robert Faltus	z Dolní Čermné
77 let	paní Vlasta Nováková	z Petrovic	55 let	pan Pavel Formánek	z Dolní Čermné
77 let	pan Josef Mareš	z Dolní Čermné	50 let	pan Vladislav Řehák	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem naší farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a stala se členkou Kristovy církve:

v Dolní Čermné 18. 5. 2010 Libuše Nežádalová z Dolní Čermné

Libuše blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro růst života z víry.

Církevní manželství uzavřeli:

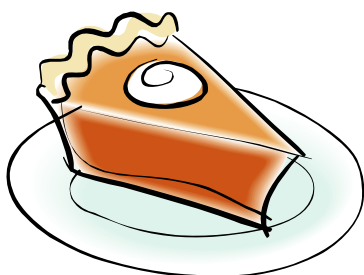
na Mariánské Hoře 24. 4. 2010 Petra Junková z Petrovic a Martin Hašek z Letohradu

Novomanželům Haškovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

otec Josef

MILÍ FARNÍCI,

pomalou se blíží konec školního roku a příchod času prázdnin a dovolených. Chtěl bych vás pozvat na společné setkání celé farnosti na tzv. farní odpoledne, které se bude konat 20. června na faře v přílehlém farním dvoře. Setkání je určeno pro všechny věkové skupiny farníků, přijít může úplně každý. Společně se sejdeme, popovídáme, něco pojíme, popijeme, zasmějeme se a především budeme spolu. Krásnou kulisou bude nejen produkce živé hudby pod vedením pana Vašíčka, ale i přítomnost kapely, která zaujme spíše mladší posluchače. Těším se na vás a věřím, že si ve svých diářích vyšetříte na tuto akci potřebný čas.

Prosíme hospodyňky, které mohou přispět napečením různých moučnicků nebo přípravou chlebíčků, aby se předem domluvily v Dolní Čermné s paní Magdou Vašíčkovou (č. tel.: 732 179 091), ve Verměřovicích s paní

Helenou Voksovou (č. tel.: 605 432 189) a v Petrovicích s paní Mílou Klekarovou (č. tel.: 731 972 597). Paní Vašíčková, Voksová a Klekarová budou mít přehled o tom, aby občerstvení bylo přiměřeném množství.

Na setkání s vámi se těší otec Josef

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Červen 2010				
3. 6.	Čt	Tělo a Krev Páně	19.00	Faltusovi 356
6. 6.	Ne	10. neděle v mezidobí	7.30	Prokopovi, Eliášovi 329
			16.00	Vašíčkovi 349
13. 6.	Ne	11. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkoví 341
			16.00	Vyhnálkovi 351
20. 6.	Ne	12. neděle v mezidobí	7.30	Formánkovi 203
			16.00	Vágnerovi 102
27. 6.	Ne	13. neděle v mezidobí	7.30	Bláhovi 457
			16.00	Faltusovi 128
29. 6.	Út	Sv. Petr a Pavel	19.00	Nastoupilovi 303

Červenec 2010				
4. 7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
			16.00	Kunertovi 458
5. 7.	Po	Sv. Cyril a Metoděj	19.00	Kunertovi 125
11. 7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi 195
			16.00	Langrovi 173
18. 7.	Ne	16. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
			16.00	Formánkovi 83
25. 7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi 128
			16.00	Jurenkovi 160

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost Nejsvětější Trojice

30. května 2010

22. týden / 2010

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

31. května -	pondělí	Svátek Navštívení Panny Marie 19.00 májová pobožnost v Dolní Čermné
1. června -	úterý	sv. Justina, mučedníka
2. června -	středa	sv. Marcelína a Petra, mučedníků
3. června -	čtvrtek	Slavnost Těla a Krve Páně, - doporučený svátek 18.00 mše sv. ve Verměřovicích – na dobrý úmysl 19.00 mše sv. v Dolní Čermné
4. června -	pátek	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova 19.00 mše sv. v Dolní Čermné – za rodinu Vávrovu a Cejnarovu
5. června -	sobota	sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce P. Marie 7.30 mše sv. v Dolní Čermné 19.00 mše sv. ve Verměřovicích – za Josefa Ryšavého a rodiče

6. června - neděle – 10. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná -	7.30 h. -	za Marii Marešovou, rodiče a sourozence
Petrovice -	9.00 h. -	za Ludmilu Novákovou a rodiče Antonína a Matyldu Junkovy
Dolní Čermná -	10.30 h. -	za farníky
Mariánská Hora -	16.00 h. -	za poutníky

Po mši svaté se uskuteční průvod Božího Těla v areálu Křížové cesty na Mariánské Hoře.

Na tuto odpolední mši svatou pojedou autobus, který vyjíždí z Verměřovic od kostela v 15.20 h., pokračuje přes Petrovice, Dolní a Horní Čermnou na Mariánskou Horu. Autobus se vrací zpět až po skončení průvodu Božího Těla.

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 15.00 h. – do 17.00 h. (zpovídá P. Ján Kubis, administrátor v Dolní Dobrouči) a v pátek od 17.00 h. – do 18.55 h.

Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 16.00 h. – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
Dětské klubíčko	středa	2. 6.	8.30 h.	fara Dolní Čermná
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	středa	2. 6.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	3. 6.	dopoledne	Dolní Čermná
farní knihovna	pátek	4. 6.	dopoledne	Dolní Čermná, Petrovice
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	4. 6.	16.00 h.	fara Dolní Čermná
schůzka ministrantů	pátek	4. 6.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
kurz sebeobrany	sobota	5. 6.	9.00 h.	fara Dolní Čermná
Slavnost Božího Těla	sobota	5. 6.	15.00 h.	Orlovna Dolní Čermná
	neděle	6. 6.	16.00 h.	Mariánská Hora

Kurz sebeobrany

Zájemci o základní kurz sebeobrany GAKU-DO, kterým je 12 let a více (neomezeně), jsou zváni na další lekce kurzu. Účastníci se seznámí s prvky judo, taekwondo, musado a hwarangdo. Jednotlivé lekce proběhnou v Orlovně v Dolní Čermné od 15:00 hodin v sobotu 5. 6. a v sobotu 12. 6. 2010.

Více informací o sebeobraně, o kurzu a o psychologických radách pro krizové situace naleznete na stránkách <http://gaku-do.webgarden.cz>

POUTNÍK, ČERVEN 2010

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 13. června 2010, Poutník vyjde 27. června 2010

Členové red. kroužku: P. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová.

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.